

РЕШЕНИЕ

№ 490

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми септември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Адриана Ат. Велева

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно гражданско
дело № 20231800500324 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 61 от 20.03.2023 г., постановено по гр. д. № 577/2022 г. по описа на РС – гр. Самоков, са отхвърлени предявените от Р. В. В. срещу О. С. искове с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 61, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за установяване на съществуването на вземания срещу ответника за следните суми: за сумата 928,30 лв., претендирана като общ размер на обезщетение за извършени от ищцата в периода от 2.11.2021 г. до 30.12.2021 г. разходи за заплатени от нея ветеринарно-медицински услуги във връзка с осъществена от нея грижа за безстопанствени кучета, установени на територията на с. К., О. С., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.3.2022 г. – датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 225/2022 г. по описа на РС – Самоков до окончателното ѝ изплащане, както и за сумата 31,18 лв., претендирана като обезщетение за забавено изпълнение на горепосоченото главно задължение за период с начални моменти от 2.11.2021 г. до 30.12.2021 г. и общ краен момент 22.3.2022 година. С решението ищцата е осъдена да заплати на ответника разноските по делото.

Въззивният съд е сезиран с жалба от ищцата в първоинстанционното производство, която обжалва решението на районния съд като необосновано и неправилно. Твърди се, че докладът по делото бил непълен, тъй като съдът не указал на ищцата, че нейна била тежестта да установи начина, по който уведомила ответника, че предприема работа в негов интерес. Счита за неправилен изводът на съда, че липсва легитимен правен интерес за ответника, в името на който ищцата е извършила действията, за които претендира обезщетение, тъй като опазването на живота на безстопанствените животни носело полза както за О. С., така и за цялото общество. Необоснован намира извода на съда, че не е доказан фактът на уведомяване на ответника за действията по водене на „чуждата (на общината) работа“. Обстоятелството, че ответникът не регистрирал постъпващите сигнали за безстопанствени кучета в дневник на физически носител, не можело да се вмени във вина на ищцата. Искането е за отмяна на обжалваното решение и постановяване на нов акт по съществото на спора, с който исковете да бъдат уважени.

Насрещната страна – ответникът в първоинстанционното производство – оспорва въззивната жалба с искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното.

На 28.03.2022 г. РС – Самоков издал по заявление на Р. В. В. заповед за изпълнение на парично задължение № 210 по ч. гр. д. № 225/2022 г., с която разпоредил О. С. да й заплати общо сумата от 928,30 лв. за извършени от нея в периода от 2.11.2021 г. до 30.12.2021 г. разходи за ветеринарно-медицински услуги във връзка с осъществена от нея грижа за безстопанствени кучета, установени на територията на с. К., О. С., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 22.3.2022 г. – датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 31,18 лв. - обезщетение за забавено изпълнение на горепосоченото главно задължение за период с начални моменти от 2.11.2021 г. до 30.12.2021 г. и общ краен момент 22.3.2022 година.

Тъй като срещу заповедта за изпълнение длъжникът депозирал възражение в срок, съдът указал на заявителя възможността на предяви искове за установяване на вземанията в едномесечен срок от съобщението, който заявителят спазил.

От показанията на разпитаните в хода на производството пред

районния съд свидетели С. и Н., които съдят кредитира изцяло, се установява, че по повод посещение на вилен имот в с. Я. през есента на 2021 г. ищцата преминала през с. К., О. С., заедно със свидетеля С., с която забелязали три броя женски безстопанствени кучета, едното от които било майка-кърмачка. В края на м. октомври 2021 г. ищцата и свидетелят С. отново посетили с. К., но тогава установили, че трите кучета не са на обичайното място, на което ги намирали преди. От възрастна жителка на селото, която също хранела тези животни, те разбрали, че на 23.10.2021 г. трите кучета (без малките на едното от тях) били взети и впоследствие не били върнати на това място. Ето защо те пообиколили наоколо и в изоставена къща открили шест броя новородени кучета в критично състояние. Ищцата направила безуспешни опити да се свърже със служители на отдел „Екология“ в О. С. и поради това решила да вземе малките кучета със себе си и да се опита да ги спаси като организира преглед при ветеринарен лекар и провеждане на курс за лечение и хранване, съответен на състоянието на животните, както и да положи необходимата грижа до пълното им оздравяване. Въпреки усилията на ищцата две от малките кучета починали, а тя продължила да се грижи за останалите четири. Тя съдействала за извършване на редица ветеринарно-медицински услуги и заплатила разходите за тях в размер около 1 000 лева. Разпитаните по делото свидетели Л. С. и М. Н. сочат, че след като ищцата установила, че шестте броя малки кучета в с. К. са лишени от майчина грижа, тя разговаряла по този въпрос устно с юриста от О. С., както и със секретаря на общината.

Представени са справки от ветеринарна клиника „Н.“ ООД за заплатени от ищцата през м. ноември и м. декември 2021 г. 928.30 лева за ветеринарно-медицински услуги.

От писмо с изх. №/..... г. на БАЕХ – ОДБХ- С.-о. и Решение за предоставяне на достъп до обществена информация № 23/08.12.2021 г. на кмета на О. С. се установява, че на територията на О. С. към 16.02.2022 г. няма изграден приют за безстопанствени кучета – факт, който не е спорен между страните по делото.

При горните факти съдят обоснова следните правни изводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК относно правомощията на въззивния съд той се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща изцяло към

мотивите на районния съд в обжалвания акт. Независимо от това, настоящият съдебен състав е длъжен да посочи следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 ЗЗД, който предприеме управлението на работа, за която знае, че е чужда, без да е натоварен, е длъжен да се грижи за нея докато заинтересуваният може да я поеме. Член 61, ал. 1 ЗЗД предвижда, че ако работата е била предприета уместно и е била добре управлявана в чужд интерес, заинтересуваният е длъжен да изпълни задълженията, сключени от негово име, да обезщети управителя на работата за личните задължения, които той е приел, и да му върне необходимите и полезни разноски заедно с лихвите от деня на изразходването им. Фактическият състав по цитираната норма включва следните елементи, които ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване: ищецът е управлявал чуждата работа без натоварване, извършил е конкретни действия, положил е грижа на добър стопанин, не е имало друг начин да бъдат защитени интересите на заинтересованото лице, направил е твърдяните разходи, които следва да бъдат установени по размер. В случая обаче този фактически състав не се е осъществил, тъй като описаните в исковата молба действия не касаят хипотезата на предприемане без възлагане на работа в чужд интерес от страна на ищеца при разходване на средства за опазване живота и здравето на безстопанствените кучета. Вярно е, че общината е един от адресатите на нормата на чл. 47, ал. 3 ЗЗЖ, която предписва задължението на ответника да осъществява надзор и полага грижа за безстопанствените кучета. От значение за основателността на иска е обаче наличието на интерес за ответника при извършване на описаните в исковата молба материални действия. Такъв интерес в случая не е налице, независимо, че извършеното от ищцата съставлява защита на животните по смисъла на чл. 1, ал. 2 от Закона за защита на животните. За да възникне отговорност за ответната община, необходимо е извършените действия да са довели или до увеличаване имуществения ѝ актив, или до предотвратяване на евентуални загуби, както и установено по несъмнен начин намерение на ищцата да „управлява чуждата работа“, което намерение не се предполага. Това е така, защото този, който предприема чужда работа, трябва да възнамерява да я води за друг, в негов интерес, за негова сметка. Той (действащият без мандат) трябва да има намерение да създаде задължение за лицето, за което управлява. Събраните по делото писмени доказателства (кореспонденцията на ищцата с държавни органи и с ответника) и свидетелските показания установяват единствено, че ищцата е търсила

съдействие на ответника в опитите си за спаси живота и здравето на безстопанствените кучета, но не доказват намерение да създаде задължение за лицето, за което управлява – за ответната община.

Във връзка с доводите във въззивната жалба, че докладът на районния съд бил непълен, защото съдът пропуснал да укаже на ищцата, че нейна е тежестта да установи, че е уведомила ответника за намерението си да действа за негова сметка, следва да се посочи следното. В практиката на ВКС по решение № 171 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2813/2017 г., IV г. о. е дадено следното тълкуване относно съдържанието на доклада по чл. 146 ГПК и задълженията на първоинстанционния (и на въззивния съд) - съгласно разпоредбата на чл. 146 от ГПК изготвянето на доклад по делото е задължение на първоинстанционния съд разглеждащ спора. Докладът трябва да има посоченото в разпоредбата на чл. 146, ал. 1 от ГПК съдържание като, на първо място, в него трябва да бъде посочено какви са фактите и обстоятелства, изложени в исковата молба и в отговора на ответника, с които страните обосновават претендираните от тях права и наведените от тях възражения. Касае се до посочване на изложените в исковата молба и в отговора по чл. 131 ГПК твърдения за наличието на конкретни факти и обстоятелства, както и свързаните с тях правни твърдения, с които всяка една от страните обосновава съществуването на правото, чиято защита иска от съда или на наведеното от нея възражение. След като посочи тези факти и обстоятелства първоинстанционният съд трябва да подведе същите под приложимите за тях правни норми, като по този начин определи правната квалификация на претендираното от ищеца право, както и на насрещните права и възражения на ответника. Чрез определянето на правната квалификация съдът очертава рамките на правния спор, като с оглед на приложимата правна разпоредба се определят подлежащите на доказване факти и разпределението на доказателствената тежест за тях. След като чрез определяне на правната квалификация на претендираното право и на насрещните права и възражения бъде определен кръга на подлежащите на доказване факти и обстоятелства първоинстанционният съд следва да отдели спорното от безспорното, като укаже на страните кои права и кои обстоятелства се признават и не се нуждаят от доказване в производството. При положение, че вследствие на изпълнение на горното бъде определен кръга на спорните факти и обстоятелства, съдът е длъжен да укаже на страните кои конкретно факти и обстоятелства подлежат на доказване и как се разпределя доказателствената тежест за тях, като наред с това укаже

на страните за кои от твърдените от тях факти и обстоятелства не сочат доказателства. В случая първоинстанционният съд е указал на ищцата, че следва да установи, че е управлявала чуждата работа без натоварване в чужд интерес, извършила е конкретните действия, описани в исковата молба, положила е грижа на добър стопанин и е направила твърдяните разходи, които следва да бъдат установени по размер. Пълните указания на съда представляват изпълнение на установеното с чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК задължение на първоинстанционния съд.

По изложените съображения за неоснователност на предявените искове решението на районния съд следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и предвид заявеното искане на ответника следва да се присъди сумата от 100 лева – разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 61 от 20.03.2023 г., постановено по гр. д. № 577/2022 г. по описа на РС – гр. Самоков.

ОСЪЖДА Р. В. В., ЕГН *****, с адрес гр. С., ж. к. „И.“, ул. „Т.“ № ., бл. .., вх. ., ет. ., ап. ., да заплати на О. С., код по БУЛСТАТ, с адрес гр. С., ул. „М.“ № .., сумата 100,00 лв. - разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в производството пред въззивния съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____